

H. P. Blavatskyn esoteerisia opetuksia

Pekka Ervastin esitelmä 17.5.1931

H.P.B:n eli Helena Blavatskyn esoteerisia opetuksia on monenlaisia. En nyt ajattele ollenkaan hänen esoteerisia ohjeitaan, sitä opetusta, jonka hän antaa oppilaan esoteerisen elämän suhteen, sillä ne ohjeet jäävät aina salaisiksi. Mutta ajattelen hänen filosofis-esoteerisia opetuksiaan, niitä teosofisia opetuksia, joita kyllä hänen kuolemansa jälkeen on julkaistu, mutta joista kuitenkin silloin tällöin kannattaa puhua ja – muistella.

Viime kerralla jo oli meillä puhetta parista semmoisesta opetuksesta. Niinkuin muistamme, puhuttiin mikrokosmoksesta ja makrokosmoksesta biologian ja embryologian kannalta. Ja sitten puhuttiin H.P.B:n opetuksesta: miehen ja naisen suhtautumisesta toisiinsa. – Tänä päivänä aikoisin myös puhua parista kolmesta seikasta ja ensinnäkin silloin siitä – kuitenkin aivan lyhyesti –, että H.P.B. pani suuren painon niin sanotuille analogioille – niiden laeille. Tässähän H.P.B. ei poikennut millään tavalla mystikoista ja salatieteilijöistä, sillä niinkuin tiedämme, kaikki semmoiset ihmiset, jotka ovat tutkineet näkymättömän maailman asioita, ovat tulleet aina siihen johtopäätökseen, että on olemassa – kuten Svedenborg sanoo – vastaavaisuuksia näkymättömän ja näkyväisen maailman asioiden välillä. H.P.B. huomauttaa nimenomaan, että jos ihminen ymmärtää oikein niitä analogioita, joita on olemassa kaikkialla luonnossa ja maailmankaikkeudessa, joita on olemassa ihmisen ja häntä ympäröivän maailman välillä, niin hän itse asiassa – vaikei hän olisikaan mikään käytännöllinen salatieteilijä – ymmärtää paljon enemmän elämästä ja olemassaolosta kuin kuka tahansa muu oppinut ihminen. H.P.B. sanoo nimenomaan, että ne, jotka oikealla tavalla osaavat tutkia alusta alkaen vain näitä asioita – joista H.P.B. esoteerisissa

opetuksissaan puhuu analogioiden yhteydessä —, ne oppivat enemmän vuodessa tai parissa kuin yksikään länsimaalainen yliopisto voisi hänelle opettaa. H.P.B. ei siis ollenkaan aliarvioinnut oman esoteerisen opetuksensa arvoa. Hän oli aivan vakuutettu siitä, että teosofinen tutkija — ihminen, joka syventyy teosofis-filosofiseen elämänymmärrykseen ja oikein ymmärtää kaikkia niitä näköaloja, mitä teosofiset tutkimukset hänelle antavat — itse asiassa saa oppia paljon enemmän, kuin jos hän käyttäisi ja kuluttaisi aikansa monet vuodet länsimaalaisissa yliopistoissa filosofiaa, tähtitiedettä ja luonnontiedettä tutkimaan. Kuitenkin täytyy meidän lisätä, että todellakin vaaditaan ymmärtämystä, sillä eivät ne analogiat merkitse niin paljon, elleivät ne tule eläviksi meidän ymmärryksessämme. Silloin ne kyllä kasvattavat meidän intelligenssiämme todella paljon enemmän, kuin mitä filosofian lukeminen ja tutkiminen sitä voisi kasvattaa.

Madame Blavatsky sanoo nimenomaan esoteerisissa opetuksissaan, että jokaisen okkultistin on kiinnitettävä suurta huomiota lukuun „seitsemän“. Hänen on huomattava, kuinka tämä seitsemän-luku vallitsee kaikkialla maailmassa, näkyväisessä ja näkymättömässä maailmassa, samoin myöskin inhimillisessä maailmassa. Jos hän pääsee selville tästä seitsemän-luvun mysteriosta, hänelle avautuu aivan merkillisiä näköaloja. Seitsemän-luku ei ole suinkaan mielivaltaisen okkultistien valitsema luku, vaan saamme sen heti luonnosta, kun muistamme, että päiviäkin on seitsemän. Ja nämä päivät ei ole mielivaltaisesti valittu, vaan ne ovat kuun kierron mukaan. Kuu kiertää kahdessakymmenessä-kahdeksassa (28) päivässä maan ympäri (4×7 päivää). Skaalassa, äänioktaavissa on seitsemän ääntä — olkoon niiden välillä kuinka monta tahansa, tavallisesti luemme viisi muuta, mutta niitä nimitämme puoli-ääniksi; että siten kaksitoista muodostaa skaalan. Sitten meillä on spektrumissa seitsemän väriä. Tietysti niiden välillä voi olla kuinka monia värivahduksia tahansa,

mutta seitsemän muodostaa skaalan. Sitten madame Blavatsky huomauttaa siitä, että se, joka niitä asioita voi tietää, tietää, että on seitsemän tasoa, aivan erillistä maailmaa ja myöskin seitsemän tajunnan eli ilmenemisen muotoa, tajunnan tilaa. Nämä seitsemän tajunnan tilaa – jos menemme tunnetuista ylöspäin – ovat 1) tämä meidän valve-, päivätajuinen tilamme, 2) se, joka on valve- ja unitajunnan välillä, joka ei ole valve- eikä liioin unitajuntaa, 3) meidän luonnollinen unitajuntamme, 4) keinotekoinen uni eli transsi, 5) psyykkinen tajunta, 6) ylipsyykkinen tajunta ja 7) puhtaasti henkinen tajunta. Nämä muodostavat silloin skaalan, mutta sitten näitä skaaloja, niitäkin voi olla seitsemän. Jokaisessa ihmisen suuressa tajuntamaailmassa on seitsemän erilaista tajunnan tilaa. Sentähden tässäkin meidän ruumiissamme ollessamme on olemassa seitsemän eri tajunnan tilaa.

Ja madame Blavatsky huomauttaa siitäkin, että meillä on itsessämme seitsemän aistia, ja muutamat okkultisti voivat sitten mennä niinkin pitkälle, että paitsi näitä seitsemää aistia lukevat vielä puoli-aisteja, jotka ovat välillä ja sanovat, että ihmisellä on kaksitoista aistia. Puhumme tavallisesti viidestä eri aistista, emme tunne muita. Aisteja on seitsemän, ja vaikka madame Blavatsky ei mainitse aivan tarkasti näitä kahta vielä tuntematonta, niin meidän ei ole vaikea sittenkään käsittää, mitkä ne ovat, sillä intialaisista vanhoista opetuksista – filosofiasta – huomaamme, että siinä aina luetellaan aistien joukossa niin sanottu „manas“, ja tiedämme, että manas on ajattelu, ajattelevainen prinsippi meissä, meidän järkemme eli ajatuksemme. Ja silloin on kuudentena aistina siis tästä päättäen tämä ajatusaisti.

Mitä se ajatusaisti merkitsee? Se on kyky, mikä meillä on ajatella tässä ruumiissamme, näkyväisessä maailmassamme, sillä mehän voimme joko ajatella tai sulkea ajatuksemme, niinkuin voimme katsellakin ja sulkea silmämme ja olla näkemättä. Ei meidän tarvitse siis ajatella mitään. Tätä sanotaan aivojen

puhdistamiseksi esoteristin suhteen, ja kaikkien opetuslasten henkisessä elämässään täytyy oppia ajatuksen sulkeminen. Siis meidän täytyy oppia käyttämään ajatteluakin aistina. Me voimme ajatella, jos tahdomme, ja sulkea ajatukseksimme, jos tahdomme, emmekä siis ajattele mitään. Ja se on mitä tärkein kyky – tämä, että ihminen voi lepuuttaa aivojaan, ettei se aivo-aisti ollenkaan toimi. Tiedämme myöskin, että ajatus onkin kuin jonkinlainen aisti, sillä jos lepäämme, istumme hiljaa erikoisesti mitään asiaa ajattelematta, niin jos emme osaa sulkea tätä ajatusaistia niinkuin suljemme silmämme, kuten silmämme yhtä mittaa jotain näkevät – kun ne ovat auki, vaikkemme erikoisesti katsele –, samalla tavalla myöskin ajatusaisti yhtä mittaa jotain näkee. Ajatukset vierivät aivoissa itsestään, tuoden erilaisia ajatuksia aivoihin tai kuiskaamalla sille, riippuen siitä, minkälainen on ihmisen psyykkinen taipumus – onko hän taipuvainen näkemään, vaiko subjektiivinen aistillisella tapaa. Se on hänen personallinen asiansa. Mutta hänen ajatusaistinsa toimii itsestään, mekaanisesti, automaattisesti, jos hän ei osaa sitä sulkea ja tavallisesti tavallinen harjoittamaton ihminen ei osaa sulkea sitä aistia – silloin kyllä, kun hän menee nukkumaan. Silloin se ei enää toimi, kun hän siirtyy toisiin maailmoihin. Mutta päivätajunnassa harjoittamaton ihminen ei osaa sulkea ajatusaistiaan. Silloin hän olisi oman ajatuksensa herra, jos hän osaisi sanoa: seis! – eikä siinä horisontissa saa silloin mikään nousta. Ihminen on harjaantunut, jos hän hallitsee jollain tavalla ajatuksiaan. Mutta se todistaa, että se on aisti. Se on kuudes meidän aisteistamme – ei mikään yliaistillinen.

Sitten on myöskin seitsemäs aisti, ja voimme tehdä johtopäätöksen, että se on se aisti, jota voimme nimittää minä-aistiksi – minuuden aistimukseksi; se on epäilemättä se. Se on semmoinen aisti, että me ihmiset aina tiedämme olevamme itse minuuksia, kun olemme normaaliolentoja. Tiedämme, että olemme henkiä. Samalla se on semmoinen aisti, joka antaa meidän

vaistomaisesti havaita, että toisessa on minä ja myöskin havaita, jos toisessa ei ole minää. Esimerkiksi, jos katselemme jotain luontokappaletta, jotain tehtyä pöytää, pilaria tai muuta, ilman muuta tiedämme, että siinä ei ole mitään minää. Ilman muuta myöskin tiedämme, jos katselemme kasvia, eläintä . . . että tuossa yksilöllisessä eläimessä ei ole minää. Ja aivan selvästi myöskin tajuamme, että pienessä lapsessa ei vielä elä mitään minää. Ei meidän tarvitse tehdä minkäänlaisia johtopäätöksiä, millään tavalla resonoida niiden ja niiden toisten aistimustemme nojalla ja päättää siitä, että pienellä lapsella esimerkiksi ei ole minää. Me tiedämme sen ilman muuta. Ja myöskin, jos esimerkiksi tuohon koiraan syntyisi minuus, tietäisimme ja näkisimme sen elämästä ja käytöksestä sen. Nythän me tiedämme, että sellaiset eläimet, kuin jotkut koirat ja hevoset ovat lähellä inhimillistä minää, lähellä sitä, mitä voisi nimittää personalliseksi tajunnaksi, joka ei ole minä-tajunta, mutta kuitenkin on kuin vaistomainen yksilö. Ja senhän näemme koirasta, hevosesta . . . pienestä lapsesta, että siinä ei vielä ole minä toiminnassa, mutta jonkun ajan kuluttua voimme huomata, että lapsessa toimii jo minä. Eikä meidän tarvitse nojautua semmoiseen seikkaan, että lapsi voi sanoa: „minä“, sillä lapsi nykyisissä oloissa sanoo hyvin pian: „minä“, ennenkuin siinä on vastuunalainen minä, tämä seitsemäs aisti eli minä-aistimus, jonka tiedämme itsessämme ja toisissamme. Se on sitten seitsemäs aisti mielestäni ja niiden seitsemän aistin väliin voi asettaa viisi semmoista puoli-aistia, joten saamme yhteensä kaksitoista aistia, niinkuin pitää ihmisessä olla, koska aistit juuri koskevat tätä maailmaa, eivätkä kuulu aikaan. Aika ilmenee seitsen-luvussa, mutta avaruus, maailma aina kaksitoistalukuisena. – Mutta emme tietenkään aio syventyä tähän kysymyksen sen enempää. En koko tästä analogia-kysymyksestä tahdo mainita kuin tämän analogisen lain, jota madame Blavatsky pitää tärkeänä ymmärtää. Pitää katsoa analogioita luonnossa, elämässä

ja ihmisessä, ja kun niitä katselemme ja mietiskelemme, avautuu todella kaikenlaisia kummallisia seikkoja. Mutta, kuten sanottu, emme nyt syvenny tähän asiaan sen enempää.

Seitsemän kerrostumaa – jonkunlainen analoginen vastavaisuus – on myöskin – sanoo H.P.B. – olemassa ihmisen auran munassa, siinä kehässä, joka jokaista ihmistä ympäröi. Tämä meidän salaperäinen aura-munamme onkin asia, jota on pidetty salassa, ja H.P.B. sanoo esoteerisissa opetuksissaan, että näistä asioista ei voikaan puhua kenelle tahansa. Mutta hänen jälkeensä on siitäkkin aura-munasta mainittu, että se ei ole mikään niin salaperäinen asia enää. Aura-muna on siis se ihmeellinen salaperäinen kehä, joka meitä ympäröi, jonka sisällä on meidän varsinainen auramme – mennen myös sen ulkopuolellekkin. Mutta muna on kuitenkin se – tuo *embryo*, – joka määrää auran suuruuden. Sanotaan, että tämä aura-muna kasvaa sitä myöden kuin ihminen henkisesti kasvaa, niin että kehittyneellä olenolla, kuten Buddhalla, voi olla läpimitaten kilometrejä pitkä. Hänellä on siis niin suuri yksilöllisyys-piiri, yksilöllinen ympyrä, että hänen auransa sisään mahtuu äärettömän paljon eläviä olentoja ja luontoa. Nimenomaan kerrotaan Buddhan aurasta näin. Ja tiedämme, että Jeesus Kristuksen aura, kun kosmillinen Kristus oli täyttänyt hänet kokonaan, käsitti koko tämän maapallon, se oli suurin aura, mitä voimme ajatella ja josta meillä tähän saakka on ollut mitään kokemusta täällä maan päällä. – Mutta tämä aura se samalla suojelee meitä. Tämä aura-muna on meidän suojeelijamme, inhimillinen kotimme. Ja meillä ei ole todellakaan mitään hätää ympäröivän maailman suhteen henkisesti katsoen, kun meidän aura-munamme on ehjä ja terve – mutta ei sen terveyteen suinkaan kuulu, että se olisi kuin muuri, joka eroittaa meidät kaikista elävistä olennoista ja muusta. Ei suinkaan, silloin meidän aura-munamme olisi erinomaisen sairas ja turmiollinen meille ihmisille. Emmehän kehittyisi ollenkaan, jos istuisimme kuin vankilassa, johon päivän sädekään ei saa tulla. Meidän

aura-munamme terveyteen ja hyvinvointiin kuuluu, että se samalla on meille kuin kanavana, aukkona, akkunana . . . meitä ympäröivään henkimaailmaan. Ja semmoinen se aura-muna itse asiassa onkin, että se ottaa vastaan vaikutuksia koko maailmasta, kosmisesta maailmasta.

H.P.B. sanoo, että tässä aura-munassa on seitsemän kerrostumaa, seitsemän kummallista muodostumaa, jotka vastaavat siis seitsemää tasoa maailmassa, ja jokaisen tällöisen kerrostuman tehtävänä on välittää kosmista valoa ihmisen sisään. Se ei saa siis olla suinkaan sulkeutumista valolle, mutta sulkeutumista pimeydelle kyllä. Sentähden ihminen on kaikenlaisten vaikutusten alainen juuri tämän aura-munansa nojalla, joka on seitsemänkerroksinen, ja jos hän ei osaa sulkea sitä muutamanlaisista vaikutuksista, joutuu hän kaikkiin vaaroihin henkimaailman puolelta; hän joutuu silloin henkivoimain vaikutusten alaiseksi. Tämä kuuluu aivan yliaistilliselta, yliluonnolliselta ja hirveältä, mutta se on aivan jokapäiväinen kokemus ihmisille – voi sanoa yleisesti, niinkuin H.P.B. sanoo esoteerisissa opetuksissaan. Riippuen siitä, kuinka puhdas ihminen on fyysisesti ja mentaalisesti, on hänen aura-munansa hyvässä tai huonossa kunnossa. Jos ihminen on puhdas fyysisesti ja mentaalisesti ajatuksiensa puolesta, silloin on tämä aura-muna semmoisessa kunnossa, että se päästää lävitsensä hyviä vaikutuksia kosmuksesta, Mutta jos ihminen ei ole puhdas, tai jos esimerkiksi hän on harjoitellut jonkunlaisten yliaistillisten kykyjen tavoittelemista, koettanut kehittää yliaistillisiä kykyjään niin, että hän on vaikuttanut näillä harjoituksilla aura-munaan, niin siinä menee auki semmoinen puoli, joka päästää lävitse huonoja vaikutuksia eläimellisestä henkimaailmasta, kaikenlaisista helvetillisistä tiloista ja ihminen joutuu silloin kaikenlaisten kiusausten alaiseksi. On kokonaan eettinen kysymys tuo, mitä vaikutuksia, virtauksia, ihminen tahtoo ottaa vastaan näkymättömästä maailmasta. Jos hän tahtoo, että ainoastaan hyvää tulisi hänen

osakseen, valo, päivä tulvisi häneen suojassaan ja turvassaan, täytyy hänen pitää huolta siitä, että hän on itse puhdas. Hänen täytyy olla puhdas ei ainoastaan fyysisesti kaikissa suhteissa, vaan myöskin mentaalisesti. Hänen täytyy olla ajatuksiltaan puhdas, sillä ainoastaan, jos hän on ajatuksissaan puhdas – hänen ajatuksensa ovat kirkkaat –, silloin tulee häneen valoa.

Tämä juuri, tuon aura-munan kunnossa pitäminen, on H.P.B:n aivan semmoinen ensimmäinen tärkeä esoteerinen opetus. Ja H.P.B. sanoo, että kun ihminen on lapsi, silloin on semmoisia elementaaleja hänen luonaan ja joku erikoinen enkeliolento, joka suojaa häntä. Hänen luonaan on semmoinen olento, joka pitää huolta tästä hänen aura-munastaan. Hänellä ei ole omaa minää, joka olisi vastuunalainen, vaan hänen aura-munastaan pidetään huolta, että sille ei saa mitään tapahtua. Jos siis joku henkimaa-ilman olento yrittäisi tehdä paha lapselle, suojelee tämä elementaali, luonnonhenki eli henki häntä. Ainoastaan jos se on lapsen karmassa, voidaan häntä vainota; muuten ei. Mutta kun ihminen tulee seitsenvuotiaaksi, silloin minä alkaa hänessä toimia ja on jo itse vastuunalainen; silloin nämä luonnonhenget vetäytyvät syrjään ja ihminen saa itse pitää huolta omasta aura-munastaan ja omasta aurastaan. Silloin voidaan siis vaikuttaa häneen, jollei hän itse suojele itseään.

Yksi semmoinen tapa vaikuttaa – ja kaikista vaarallisimpia tapoja – on hypnotismi. H.P.B. sanoo: varokaa hypnotismia, hypnotisoijia, älkääkään antako hypnotisoida itseänne, se on vaarallista, sillä jos hypnotisoija on semmoinen, jonka siveellisyys ei ole taattu, ei ole takeita siitä, ettei pääse alhaisiakin asioita, ainakin semmoisia, joilla voi olla vastaavaisuuksia hypnotisoijassa, semmoisia heikkouksia ja paheita – huonoja ominaisuuksia. Ja sittenkin – sanoo H.P.B. – jos hypnotisoija on kunnan ihminen, esimerkiksi luotettava lääkäri, voi poikkeustapauksissa antaa hypnotisoida. – Minkälaisessa tapauksessa? – Esimerkiksi – sanoo H.P.B. – jos on itse jonkun paheen paulois-

sa. Jos ihminen on esimerkiksi alkoholisti ja yrittäisi päästä vapaaksi, silloin voi antaa jonkun luotettavan ihmisen hypnotisoida ja suggeroida pois tuon himon, sillä kun potilas itse tahtoo vapautua tuosta juomahimosta, niin hänelle ei ole haitaksi, vaan helpotukseksi ja avuksi, jos hän suggestion avulla joksikin aikaa vapautuu, saa levätä himoa tuntematta. Lepohetkinään hän voi tehdä työtä sen puolesta, ettei juomahimo saisi enää valtaa hänen ylitseen. Ei tietysti suggestion kautta tullut apu ole itsessään mikään todellinen apu, sentähden että me emme oikeastaan voi saada mitään ulkoa ja ilmaiseksi siveellisessä suhteessa. Kaikki, mikä ihmisessä on siveellistä, on hankittua ja pitää olla hankittua. Esimerkiksi – jos tahtoo vapautua jostain himosta, täytyy itse tehdä työtä, kasvattaa itsensä vapaaksi. Suggestio on siis jokin vapautuksen hetki ainoastaan, jota ihmisen tulee käyttää hyväkseen, tehdäkseen jonkun työn. Niin ankara on elämän kehityksen laki, että itse on meidän itseämme kasvatettava, mutta apua voimme antaa toistemme helpotukseksi, ei laiskuutta, vaan intensiivisempää työtä varten.

Ja nyt, kun on puhetta tällaisen yliaistillisen kyvyn käyttämisestä kuin hypnotismi, niin ohimennen tahdon mainita, että H.P.B. puhui siitä, että jos teosofit esimerkiksi tahtoisivat kehittää joitakin yliaistillisiä kykyjä, joita käytettäisiin ihmiskunnan hyväksi – sillä tietysti ei muussa mielessä kenenkään pidä kehittää mitään kykyjä –, niin on yksi kyky, jota pitäisi kehittää ja käyttää jokaisessa teosofisessa looshissa. Niissä pitäisi aina olla tämä erikoinen kyky jonkun verran kehittyneenä ja toimessa, ja se kyky on mesmerinen parannuskyky. Se ei ole hypnotismia eli sygestiota, vaan sitä, jota H.P.B. sanoi mesmerismiksi, sitä, mitä Mesmer käytti ja se on niinkuin tiedämme magnetismin, elinvoiman siirtämistä toisesta ihmisestä toiseen, mutta magneettisten sivellysten avulla; ei temppuja tekemällä, vaan nöyryydessä, auttamishalussa. Massage eli hieronta on karkeampi muoto tästä. Suomen kansassa on aina harjoitettu hierontaa. Se on

luonnon vaisto, että hieromalla saadaan terveeksi. Mutta vaikka se hierominen on mennyt siihen, että luullaan, että se on se mekaaninen voima, joka vaikuttaa, niin sittenkin se on ollut alkutieto siitä, että ihmisestä lähtee parantavaa voimaa toiseen ihmiseen. Jos esimerkiksi jollain on pää sairas, niin toinen mesmeroi häntä ja hän tulee terveeksi. Se tulee terveemmäksi, jos hierojalla on itsellään magneettista voimaa, sillä se tulee terveemmäksi aivankuin ilmassa hieromisella, ilman kosketusta.

Kerran oli jalkani poikki ja se neiti, joka hieroi minua, oli aivan tietoinen mesmerismistä, sillä hän kysyi minulta: „Uskotteko mesmerismiin ja magnetismiin?“ – Tietysti, kyllä minä uskon. – „No, sitten te kai suvaitsette, että minä hieron, mutta sillä tavalla, etten koske siihen yhtään.“ – Kun minua piti hierottaman, oli jalkani nilkan kohdalta poikki, ja kun tuo neiti hieroi sitä, niin tunsin, kuinka kylmää ja hyvää tuulta tuli siihen sisään ja se teki tavattoman hyvää. Ja lääkäri ei tahtonut uskoa silmiään, kun jalkani parani niin hyvin. – Se on tätä ihmisen omaa mesmeristä voimaa, elämänvoimaa, jota H.P.B. suosittelee.

Meissä on jokaisessa tätä praanaa, mutta toisessa sitä on vähemmän ja toisessa enemmän; ja toisessa se voi olla huonommassa kunnossa kuin toisella. Tuo saataisiin pian selville – kuten H.P.B. ehdottaa – jos kaikissa loosheissa teosofit alkaisivat harjoittaa tuota kykyä. Silloin huomattaisiin, kuka kykenee siihen ja silloin voitaisiin tehdä paljon hyvää ihmisille. Tiedämme muuten, että tämä mesmerinen parannustapa on aika tavalla levinnyt ulkomailla, Saksassa, Englannissa, Amerikassa. Tietysti se tulee aikoinaan Suomeenkin. Olen itse nähnyt monta tapausta tuosta parantamisesta, etten epäile yhtään tuota kykyä.

Sitten on vielä eräs kolmas H.P.B:n opetuksissa, josta tahtoisin mainita. Se ei nyt ole niin miellyttävä – kuinka sanoisin – ihana, kaunis ja suloinen asia. Päinvastoin se on hieman vastenmielinen, ruma ja ikävä –, mutta silti mielestäni erittäin tärkeä pitää mielessä. H.P.B. puhuu heti näissä esoteerisissa

opetuksissaan niin sanotusta kundaliinista oli käärmetulesta – „Hiljaisuuden Äänessä“ nimitetään sitä maailman äidiksi. Se on ihmeellinen, jumalallinen. Se tunkee meihin aivankuin maan keskuksesta ja tunkee myöskin meidän ruumiimme keskukseen. Se on se käärmetuli, joka makaa heräämättömänä aivankuin käärme, joka renkaassa nukkuu, meidän selkärankamme alapäässä. Siinä tämä ihmeellinen voima, tämä maailman äidin voima eli kundaliini, niinkuin sanskritiksi sanotaan – kreikkalaiset sanoivat käärmetuli –, makaa heräämättömänä. Kuitenkaan se ei ole toimeton, sillä se on ilman muuta antanut aivankuin säteen, osan eli puolen itsestään meille, niin että se on jokaisessa meissä sukupuolivoimana. Ja kun se on luonnollisena tämä käärmetuli, semmoisena, että se makaa heräämättömänä meissä, niin se voima, mikä siitä on lähtenyt, meidän sukupuolivoimamme, on silloin luonnollinen ja luonnon tilassa, eikä siitä ole mitään hätää, vaan se on ihmissuvulle välttämätön ja luonnollinen voima. Mutta kaikessa okkultismissa, henkisissä pyrkimyksissään, intensiivisessä itekasvatuksessaan ihminen joutuu tämän käärmetulen eteen. Jos hän ei tiedä siitä, voi kuitenkin tapahtua, että hän sen jossain määrin herättää. Jos hän tietää siitä – on kuullut esimerkiksi, että semmoinen voi olla olemassa, niinkuin okkultistit ja mystikot saavat kuulla –, voi hän yrittää tietien, omalla tahdollaan vapaaehtoisesti sitä herättää. Ja silloin hän tekee sen sentakia, että hän on kuullut, että yliaistilliset kyvyt, mitkä hänessä voivat herätä, kaikki selvänäköisyydet, maagilliset kyvyt mitä laatua tahansa, ovat suhteessa ja suorastaan verrannollisia tähän käärmetuleen. Ne heräävät ihmisessä juuri siinä määrin kuin tämä käärmetuli niitä herättää. Kun käärmetuli joutuu toimintaan, silloin se herättää näitä eri kykyjä ihmisessä. Se herättää hänen selvänäköisyytensä, maagilliset voimansa ja monenlaisia kykyjä, ja ihminen voi siis ajatella näin: minun täytyy herättää itsessäni tämä kundaliini, että saisin kaikkia yliaistillisiä kykyjä. – Tietysti todellinen oppilas, joka

ymmärtää valkoisen magian edellytykset, ei näin ajattele, mutta moni ihminen, joka ei ole niin selvillä kaikista eettillisistä periaatteista, voi ajatella niin – ja monet ihmiset ovat ehkä eläessään niin ajatelleet – ja silloin hänestä on erittäin kiintoisaa ja suurta ja ihmeellistä saada hereille tämä kundaliini. – Nyt H.P.B. silloin erikoisesti painostaa ja teroittaa esoteerisissa opetuksissaan, että vaikka kundaliini on jumalallinen voima, niin se herätettyinä syöksee helvettiin, jollei ihminen osaa sitä hallita. On silloin kuin ihminen vetäisi tulen alas taivaasta, mutta ei osaa sitä salamaa käyttää eikä hallita, vaan se syöksee suoraan alas maahan ja sytyttää. Niinpä tätäkin käärmetulta, kun se herää, ihminen ei saa nousemaan ylöspäin sinne, mistä se on kotoisin – taivaaseen, mistä se on kotoisin. Jos ihminen ei osaa sitä tehdä, niin se syöksyy alaspäin ja silloin se vie helvettiin – niinkuin sanomme – ja herättää monenlaisia pahoja himoja – itsekkyyttä, huonoutta . . . –, lisäksi aivan suunnattomassa määrässä hänen sukupuolihimoaan esimerkiksi. Siinä on aivan se vaara tarjona, että ihminen silloin sen sijasta että itse olisi oman sukupuolivoimansa herra – niinkuin ihmisen tulee olla – joutuu täydellisesti sen valtaan. Tämä on yksi tavallinen ilmiö, ja ihmiset semmoiset, jotka syntyvät jonkinlaisina satyyreina taikka muunlaisina, ihmeellisine ja luonnottomine vietteineen – joita meidän lääkärimme nimittävät jos jollakin nimellä – ovat tavallisesti niitä semmoisia ihmisiä, jotka ovat edellisessä elämässään yrittäneet herättää tätä käärmetulta. Nyt kun ihminen syntyy, ei hän ole aivan vastuunalainen siitä, minkälainen sukupuolielämä hänellä on. Hän on syntynyt semmoisena, eikä voi sille mitään. Kaikki rikoksentekijät, himomurhaajat, kertovat yksimielisesti, etteivät he voi mitään, kun se puuska tulee heidän päällensä. He eivät saa mitään rauhaa – kertovat he – ennenkuin he murhaavat jonkun aivan semmoisessa erikoisessa himossaan. Semmoinen ihminen on epäilemättä jossain edellisessä ruumistuksessaan herättänyt väärällä tavalla käärmetulen.

Tiedämme muuten, että mikä se on, joka aina on aikojen kuluessa hävittänyt mysteriolaitokset, saanut ne degeneroitumaan, turmeltumaan ja häviämään. Se on juuri tämä ennenaikaisesti herätetty kundaliini, joka on herännyt sukupuolihimoksi. Kaikki okkultismi, maagillisuus, yliaistillisuus kääntyy aina sukupuolielämän luonnottomaan potenssiin nostamiseksi, jos näitä salaperäisiä voimia herätetään väärällä tavalla tai ennenaikaisesti. Sentähden meidän täytyy huomauttaa muutamista ilmiöistä – niin vastenmielisiä kuin ne voivat olla –, joita on voinut nähdä ulkomailla ja – minun täytyy sanoa – ehkä jonkun verran täällä meillä Suomessakin, sillä atlantilaisessa vanhassa magiassa, joka enimmäkseen oli, niinkuin tiedämme, mustaa magiaa, se perustui juuri tämän sukupuolielämän luonnottomaan kiihoittamiseen tai johti siihen. – On okkultisteja, jotka ovat aivan tietoisia tästä suuresta voimasta, ja ovat sen voiman herättäneet itsessään. Se on heissä jonkun verran elävä ja he tietoisesti käyttävät sitä. Tietysti he saattavat sanoa itselleenkin ehkä alussa, että – minähän tarkoitan hyvää ja ihmiskunnan nostamista tällä. – Mutta minä en mene takaamaan ja sanomaan, kuinka kauan he voivat näin itseään pettää, ennenkuin näkevät, kuinka asianlaita oikeastaan on.

Minä en tahdo mainita kuin pari tämmöistä esimerkkiä. Kun joku okkultisti on herättänyt itsessään tämän kundaliinin, niin hänessä on erinomaisen suuri sukupuolivoima. Hänen oma voimansa on kuin tyhjentyvätön ja hänen magnetisminsa on erittäin vaikuttavaa. Hän vaikuttaa helposti heikompaan sukupuoleen, vaikuttaa lumoavan puoleensavetävästi. Ja miten hän sitten menettelee? – Hän tulee esimerkiksi jonkun rouvan luo ja katselee kuin hänen lävitseen jonkinlaisella selvänäköisellä silmällä – tavallaan hän on selvänäköinen, psyykkisesti tarkka. Hän sanoo: „Voi, rakas rouva! Minä näen teidän päältänne, että te olette onneton. Avioliitossa teidän miehenne ei ollenkaan vastaa teidän odotuksianne. Hän ei ymmärrä, kuinka hieno

olento, henkevä ja korkealle kehittynyt te olette. Hän, miehenne, on jokapäiväinen karkea olento, ja minä näen, että te sanomattomasti kärsitte. Teidän avioliittonne on aivan onneton.“ – Ja vaikka rouva ennen ei olisi sitä huomannut, niin nyt hän huomaa, että todella hän on onneton ja hänen miehensä ei ymmärrä häntä yhtään. – „Kaikki, mikä minussa on hienointa ja henkeväntä, hän tallaa sen kuin lokaan.“ – Ja sitten, kun hän päässyt tuolla tavalla tuon rouvan sielun kimppuun, hän jatkaa: „Minä niin mielelläni auttaisin teitä. Minulta voisitte saada suurta ja täydellistä onnea, jota mieheltänne turhaan kaipaatte.“ Kun rouva useampia kertoja näkee tuon miehen, tuon ihmeellisen miehen – voisimme sanoa tällaista miestä Rasputiniksi –, hän lopulta lankeaa sen syliin pahaa aavistamatta.

Sitten tämä mies tulee myöskin jonkun neidin luo sanoen: „Oo! Te ette ole saanut kokea mitään elämässä, mikä olisi iloa. Esimerkiksi äidin rakkauden iloa.“ – Ja se on totta. Tuo neiti tulee aivan kipeäksi rakkauden kaipuusta; sitä hän on aina kaivannut. Ja Rasputin syleilee lopulta häntä. – Nuoria tyttöjä Rasputin myöskin saa valtaansa. Tämä on alempaa, huonompaa okkultismia. Siitä voi joskus olla hyötyäkin. Emme tahdo tuomita häntä täydelleen, sentähden että hän on ehkä tahtonut jotain hyvää. Mutta hän on hirveästi erehtynyt kulkemaan harmaiden inspiration alaisena. Ja sentähden meidän täytyy varoittaa salatieteilijöinä ja okkultisteina, että kaikki he näkevät ennakolta jo, mistä on kysymys, jos tällä tavoin ruvetaan puhumaan ja tämmöisiä eleitä tehdään. Se on hyvin tärkeää kaikkien salatieteilijäin ja okkultistein tietää.

Mainitsen toisen esimerkin, joka on paljon hienompaa: ei ole ollenkaan niin karkeaa. Näimme kyllä, että Venäjällä ylhäiset naiset lankesivat tuohon karkeaan. Mutta tämä on paljon salakavalampaa. Se on sellainen okkultisti, maagikko, joka ei itse kaipaa mitään karkeampaa sukupuolista nautintoa. Hän ei kaipaa mitään semmoista, mutta hän tahtoo voimaa, jota hän

sitten voi käyttää omiin tarkoituksiinsa näkymättömässä maailmassa. Tyypillinen tapa semmoiselle on, että hän sanoo oppilailleen – naisoppilailleen, hänhän on aina tavallisesti mies: sinun pitää oppia mietiskelemään. – Ja sitten hän antaa joitain harjoitusmenetelmiä ja erikoisen mietiskelyaiheen. Hän sanoo jalosti ja kauniisti: „Saatte mietiskellä minua, sillä minä voin sanoa teille, että on olemassa vanha salaperäinen side meidän välillämme. Kaukaisina aikoina on meillä ollut yhteyttä ja voitte ymmärtää ja nähdä joskus tulevaisuudessa, kun pääsette naimisiin tämän vanhan ystävän kanssa.“ Se on aivankuin semmoinen salaperäinen luottamus tuolle toiselle, kun hän sanoo: „Te saatte mietiskellä minua.“ Ja näin hän sanoo ennen kaikkea naimattomille, mutta naineille myöskin, joille hän usein lisää näin: „Niinkuin tiedätte, niin täytyy olla puhdas ja okkultistin elämä vaatii, että ihminen kieltäytyy kaikesta sukupuoliyhteydestä. Siis teidän täytyy vieroittua miehestänne; teidän ei tule enää palvella miestänne vaimona, vaan olkaa hänen ystävänsä. Palvelkaa minua vain, sitten saatte nähdä, että teidän luoksenne tulee henkiylkä. Saatte henkiolennon, jonka rakkaudesta tulette onnelliseksi.“ – Tämä kuulostaa aivan järjettömältä, ja tuntuu ihan keksityltä, kun näin puhutaan. Mutta kuitenkin semmoista tapahtuu ja minäkin tiedän, että semmoista tapahtuu. Sentähden nuo naiset, jotka joutuvat tällaisen maagikon käsiteltäväksi, eivät aavista mitään pahaa, vaan luulevat, että nyt on kysymys ihmeellisestä avioliitosta Kristuksen kanssa, josta kirkoissakin puhutaan. Kaikki on niin luonnollisen puhdasta ja ihanaa. He eivät aavista, että on jotain pirullista takana, vaan antautuvat siihen. Ja mikä on seurauksena? – He heikkenevät. He eivät itse sitä huomaa, mutta tuo maagikko kokoaa tuota tunnevoimaa, mikä lähtee näistä naisista. Hän käyttää sitä omiin tarkoituksiinsa.

Minä en tahdo mainita muunlaisia esimerkkejä, sillä ne ovat itsessään vastenmielisiä, mutta tällä olen tahtonut viitata siihen,

kuinka meidän tietämättömyyttämme ja hyviä pyrkimyksiämme voi okkultisti käyttää väärin. Silloin meillä on kaksi semmoista totuuden mittapuuta. Ensimmäinen se, että semmoiseen maagikkoon tai okkultistiin ei ole luottamista, joka on Rasputinin kaltainen, ja sitten semmoiseen ei ole luottamista, joka käskee ajattelemaan häntä itseään. Meidän täytyy todella kuin heittää pois mielestämme tämä ikävä puoli asioista, joka koskee meidän himoelämäämme. H.P.B. sanoi, että himo on ihmisessä tahdon negatiivinen puoli. Jos tahto on itsessään maskuliinista, niin himo tulee feminiiniseksi. Mutta nyt ei tarvitse ajatella, että tämä olisi sukupuolten kanssa tekemisissä; että mies edustaa tahtoa ja nainen himoa. Koko tämä tahto on molempien sukupuolien takana. Jos tehdään ero miehen ja naisen välillä, voimme sanoa – niinkuin Swedenborg –, että nainen edustaa tunnetta ja mies älyä. Molempien takana on tahto. Mutta äly, se joka meissä ihmisissä tavallisesti on miehen älyämme, koska se on suunnattu alempaan maailmaan, se on taipuvainen hyväksymään himoa mielummin kuin rakkautta. Rakkaus on tahtoa. Tunteissa on rakkautta myöskin, mutta rakkaus on epäitsekkästä, jumalallista rakkautta. Tahto meissä on puhdasta rakkautta, mutta himo meissä on vastakohta. Ja nyt mies silloin – joka edustaa älyä – kallistuu pikemmin himoon, joka on alempana, mutta nainen ymmärtää sisässään paremmin rakkautta. Rakkauden mystério ei ole hänelle aivan salattu. Hän voi ymmärtää, että rakkaus on jumalallista, joka ilmenee hyvänä tahtona kaikkia kohtaan, epäitsekäänä rakkautena, joka sulkee kaikki syliinsä. Nainen voi sen ymmärtää, koska tunne sen ymmärtää, jota äly taas ei niin ymmärrä. Äly ymmärtää paremmin tahtoa, himoa. Sentähden nainen ymmärtää paremmin ylempää maailmaa ja mies alempaa. Jokainen ihminen voi oppia rakastamaan, pääsemään rakkauden mystieron perille. Ja silloin tietysti – koska olemme puhuneet aistillisesta nautinnosta, jota ihmisten kesken sanotaan rakkaudeksi – täytyy sanoa, että kun rakkaus on näin rakkautta, se

pyhittää sukupuolielämän, niin että mikään okkultisti ei tuomitse sukupuolielämää sinään, vaan sanoo ainoastaan, että sukupuolielämä on rakkauden palvelija. Se on rakkautta varten, ei nautintoa.